

HOMELIA E MESHËS SË KRIZMËS
05/04/2023 (Imzot Angelo Massafra OFM)

Të dashur Meshtarë, Rregulltarë dhe Rregulltare
Të dashur Vëllezër dhe motra,

përsëritës të gjithë ju, të mbledhur sot nga Zoti për ta përmbyllur denjësisht me këtë kremtim kohën e shenjtë të Krezhmës: dyzet ditë që na kanë dhënë edhe një herë mundësinë për të rifituar kuptimin më të thellë të të qenit tonë të krishterë.

Dyzet ditë që na shoqëruan nëpër shkretëtirë për të fituar dëshirën për ujë të gjallë; përmes ndriçimit që vjen nga Krishti i shndërruar për të dëshiruar që të jemi gjithmonë me Të dhe për të pasur dritën e nevojshme që të besojmë; përmes përvojës së rilindjes së Lazrit për të besuar se ringjallja është gjithmonë e mundur. Madje ajo ka ndodhur në ujërat e Pagëzimit që të gjithë e kemi marrë dhe përmes të cilit, siç thoshte antifona hyrëse në këtë Eukaristi të Shenjtë dhe leximi i dytë që kemi shpallur, jemi bërë *“priftërinj për Hyjin”*.

Dhe kjo është vepër e Krishtit! Për Të jemi *“Popull i shenjtë, meshtari mbretëror, fis i zgjedhur, popull i Hyjit”*: faleminderit korit dioqezan që na e kujtoi dhe na e bëri që ta këndojmë. Rugëtimi i pagëzimit të Krezhmës na zhyt, kështu, në misterin e Pashkës që do të fillojë sonte me kremtimin e Darkës së Zotit dhe do të kulmojë Natën e Madhe kur do të kremtojmë Ringjalljen e Krishtit dhe me Të, edhe ringjalljen tonë.

Këtë gjë na e kujtoi leximi i parë edhe Ungjilli: Jezusi është dërguar për të realizuar veprën e shpëtimit, marrësit e të cilit ne jemi bërë nëpërmjet Pagëzimit, Bij në Birin dhe, siç thotë Shën Pali, *“trashëgimtarë të Hyjit, bashkëtrashëgimtarë me Krishtin”* (Rom 8,17). Këto fjalë do t'i përsërisim sërish gjatë këngës së kungimit, që të nguliten në kujtesën dhe në zemrën tonë.

Prandaj, këto vajra që do të bekojmë e do të shugurojmë gjatë këtij kremtimi, do të shërbejnë pikërisht për të na mundësuar që të ushqejmë në ne efektet e shpëtimit të realizuar nga Krishti: instrumente e mjete të lirisë që Ai ka fituar për ne me vdekjen dhe ringjalljen e Tij.

Vaji i katekumenëve: shenjë e lirisë nga veprat e të Keqes; vaji i të sëmurve: shenjë e lirisë nga kufijtë e natyrës njerëzore; vaji i krizmës: shenjë e lirisë së bijve të Hyjit dhe e dinjitetit të tyre priftëror, profetik e mbretëror, sipas shëmbëlltyrës së Birit.

Po, vëllezër e motra, ne jemi bërë, si Krishti, priftërinj, mbretër dhe profetë. Të mos e harrojmë kurrë këtë gjë, veçanërisht kur lutemi për të mirën e Kishës, të botës dhe të vetes sonë: ai është momenti kur ne e ushtrojmë priftërinë tonë. Në momentin e paraqitjes së dhuratave gjatë Meshës, ne i ofrojmë Zotit jo vetëm bukën dhe verën, por edhe të gjitha qëllimet e Kishës.

Kur marrim me përgjegjësi detyrën për ta drejtuar jetën tonë ose të atyre që na janë besuar, ose kur kryejmë ndonjë detyrë sipas gjendjes sonë të jetës: kjo është mënyra për ta ushtruar mbretërimin tonë.

Ta kujtojmë këtë gjë edhe kur lexojmë ose dëgjojmë Fjalën e Hyjit, kur flasim për Hyjin me të afërmin tonë, veçanërisht me dëshminë e jetës sonë: në këtë mënyrë ne ushtrojmë qenien tonë profetë.

Por sot, në mënyrë të veçantë, vëmendja jonë duhet t'u drejtohet atyre që me anë të Sakramentit të Urdhrit të Shenjtë janë bërë të ngjashëm me Krishtin: kleri i kësaj Arqidioqeze. TË DASHUR MESHTARË, pas pak, do të rinovoni premtimet meshtarake me të cilat i keni thënë “po” Krishtit dhe

Kishës për ta përfaqësuar të gjallë Zotin Jezus dhe për t'ia dhënë sakramentet e shpëtimit popullit të shenjtë të Hyjit.

Para së gjithash, ju falënderoj për mbarështimin që kryeni dhe për vështirësitë me të cilat shpesh përballeni për të qenë imazh i gjallë i Krishtit Bari i Mirë. Askush nuk duhet të mendojë se jeta e një prifti është e lehtë dhe pa shqetësime! Ata kanë nevojë për lutjen, shoqërimin dhe bashkëpunimin e të gjithë popullit të Hyjit, me qëllim që jeta e tyre të jetë gjithmonë një këngë lavdërimi që shpreh dashurinë e Hyjit ndaj botës, ashtu siç na bëri psalmi të këndojmë: uroj që gjithmonë të mund të thonë: *“Do t'i këndoj gjithmonë dashurisë së Zotit”*.

Gjëja e dytë në të cilën dua t'ju nxis të gjithëve është shpirti i Sinodit që po përjeton Kisha universale: ta përmirësojmë me vendosmëri bashkëpunimin midis klerit dhe laikëve në të gjitha fushat e jetës së Kishës. Dëshiroj që laikët të formohen siç duhet për të mbështetur veprimin e priftërinjve, të rregulltarëve dhe të rregulltareve në fushën e katekezës, të liturgjisë dhe të bamirësisë. Grupet e vogla nuk duhet të mungojnë në Famulli, qoftë edhe vetëm 2 ose 3 persona për çdo sektor baritor: vetë termi “Kishë”, domethënë “tërësi personash” e kërkon këtë gjë; kjo gjithashtu do të thotë se askush nuk mund të pretendojë që të ecë vetëm.

Të dashur Meshtarë e besimtarë, “për të qenë Kishë” do të kemi kujdes nga dy rreziqe të medha, për të cilat flet shpesh Papa Françesku: individualizmin i ekzagjeruar dhe klerikalizmin: që janë vdekja për kishën!

Por askush nuk e shpëton veten e vet, siç na e ka kujtuar edhe herë të tjera Papa Françesku. Do të shpëtojmë vetëm së bashku, si Kishë. Dhe shpëtimi është vepra e Krishtit!

Para së të mbyll homelinë do të bëj një thirrje të fortë familjeve katolike dhe të rinjëve: **DUANI** Kishën tonë dhe duani Atdheun tonë: si e kanë dashur Martirët tanë. Dashurohuni me Krishtin të Kryqëzuar dhe të Ringjallur, si kanë bërë Shenjtërit, e nëse Zoti ju therret për jetën meshtarake ose misionare përgjigjuni me bujarinë: “ja ku jam, o Zot”. Zoti ka nevojë për njerëzit.

Në fund, këtë Kishë, priftërinjtë e saj, rregulltarët, rregulltare dhe familjet, ia besoj të gjithë, së bashku me mua, mëshirës së Hyjit, ndërmjetësimi të fuqishëm të Zojës së Këshillit të Mirë, të Nënë Terezës së Kalkutës dhe të Martirëve tanë të Lumë të Shqipërisë. Amen